

Suárez-Roca, un centre de camp disputat

Dos camins cap al centre

Amb una nota anecdòtica al periòdic *El País* on s'anunciava que, per al partit de futbol entre periodistes i diputats, Adolfo Suárez i Miquel Roca es disputarien el lloc de mig-central fou suficient perquè totes les revistes del cor fossen presents a la ciutat esportiva del Real Madrid.

Suárez i Roca, que no van ser convocats al partit perquè també en açò funcionà el bipartidisme, malgrat la inclusió en l'alineació de dos homes de Convergència i Unió, creen una notable frustració

entre els qui havien pensat que trobarien en calçotets els homes que lluiten pel centre polític.

Adolfo Suárez sap que, una volta realitzada la transició, havia de passar per una etapa de menyspreu general i que, després d'aquesta, arribaria el període de la indiferència. L'esperança de Suárez es sustentava en el fet d'arribar a un punt en el qual la gent començàs a considerar que la seua tasca com a president del govern no va ser tan nefasta. Sembla que la seua travessia del desert ja ha acabat. I, si no és així, almenys torna a

mourer l'interès de les revistes dels famosos. I no hem de suposar que la premsa del cor hi tinga cap interès per allò del ducat amb el qual fou distingit per Sa Majestat. Segons els experts, la figura de l'ex-president-duc comença a emergir de nou. Per als creadors d'imatge, D. Adolfo ha perdut les ulleres de la Moncloa, i sembla, ara de nou, un post-kennedià en forma. Les ombres sota els ulls són ara cosa de Felipe González, al qual la Moncloa ha posat cabells blancs de galant madur en les patilles. El *sex-appeal* torna a estar més pròxim a Suárez.

Suárez i Roca, malgrat la incompareixença al terreny de joc, segueixen disputant-se allò que Matias Prats definí com «la posició teòrica de l'antic mig-central». Roca fa tots els possibles per acostar-se al Duc i, de tant en tant, s'escolta el rumor d'un possible acord. Però, l'ex-president es manté tossut en l'independentisme. Per a Adolfo Suárez hi ha experiències que ni poden ni han de repetir-se, i una d'aquestes és la de la UCD. Suárez entén que Roca porta camí de reinventar aquella Unió de Centro Democrático, amb tot i barons inclosos. Suárez té organitzada la vida a base de realitzar una visita setmanal per «províncies». Amb professionals de prestigi i verges en la política la majoria dels casos, construeix el seu partit. Això li ha provocat algun disgust perquè encara topeta pel carrer amb gent que el menysprea, però, en pla formigueta, va omplint els fitxers del CDS.

L'ex-president s'ha passat una llarga temporada sense produir al govern la més lleugera molèstia.

Suárez, que del «puc prometre i prometre» sols deixà sense complir efectivament la consolidació de la democràcia, ha pretés evitar les picades d'agulla a González. Suárez volgué donar un marge de tranquil·litat al govern socialista i complí la seua promesa, però la cursa electoral fa la impressió que ja ha començat, i per això ha posat en marxa el 50% del seu partit, és a dir Rodríguez Sahagún dins el Parlament. Agustinet compleix al Congrés el paper que s'adjudicà a un homònim seu al vell camp de Vallejo, al qual sempre demanaven allò de: «Agustinet, bombeja, bombeja...»; i això fa Sahagún, enviar balons alts amb motius de la Reconversió Industrial, la Llei de Llibertat Sindical, la Llei Bàsica d'Ocupació i totes les altres que han passat per Parlament en els darrers temps. El CDS vol donar fe de la seua existència. Suárez no renuncia a quedar-se sense el centre, i somia recuperar, en les properes legislatives, els vots que ara tenen les restes del naufragi de l'UCD. Arrapar allò que es coneix com a vots amprats del PSOE, és cosa d'un futur més llunyà.

Mentrestant, Roca no s'atura en la dèria de ser Cambó. Però, a Roca, li fan gols amb la gent que li sumen. Els qui l'acompanyen en alguns llocs fan impossible el pacte amb Suárez, i aquest s'ha decidit per un creixement menys espectacular, però potser més consistent. A Suárez, encara li queda, pel que es veu, l'estirada sobre les revistes del cor.

Nota: Fa dues setmanes, en parlar dels diputats valencians i referint-me a Enric Sapena, a causa d'una errata, vaig dir que era socialista amb anterioritat a l'existència del PSOE. El que volia dir és «amb anterioritat a l'existència del PZO».